

Jane Fallon

Niet verder vertellen

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

Deel 1

I

‘Ik moet ervandoor,’ zegt Patrick.

Daar ga ik natuurlijk niets van zeggen.

Ik trek mijn rode hoodie aan. Rits hem dicht. Sla mijn armen over elkaar bij wijze van barrière.

Patrick trekt ook zijn kleren recht. Allebei kijken we naar alles, behalve naar elkaar. Ik kan eerlijk gezegd niet wachten tot hij mijn appartement uit is. Hij prutst wat met zijn schoenen en ik moet me inhouden om hem niet te helpen met het strikken van zijn veters. Afstand houden lijkt me nu een beter idee.

‘Michelle...’ Hij zwijgt, maar het woord blijft hangen als een vlag die wappert in de wind.

‘Ja, tuurlijk.’

Laat het me even uitleggen. Michelle is mijn beste vriendin. Al meer dan twintig jaar. Langer zelfs. Vijfentwintig. Patrick is haar man.

En wat er net gebeurd is, was een vreselijke vergissing.

Voor mijn eigen geestelijk welzijn heb ik besloten dat ik een Bill Clinton-achtig onderscheid ga maken: ‘Ik heb geen seks gehad met die man.’ Oké, er kwamen tongen en handen en nogal wat gehijg aan te pas. Er werden kledingstukken opzijgeschoven. Er waren geluidseffecten waar een goedkope pornofilm zijn vingers bij zou afikken. Oké, ik heb seks met hem gehad. Maar gelukkig zijn we op tijd gestopt. We zijn tot bezinning gekomen voordat we er – technisch gezien – helemaal voor gingen. Dat is een schrale troost, maar op dit moment moet ik het er maar mee doen.

Dit is zo’n beetje het ergste wat ik ooit heb gedaan, dat ben je vast met me eens.

Het is alleen niet wat het lijkt. Oké, wel als je puur naar de feiten kijkt. Want strikt genomen is het gebeurd. Maar het was niet de bedoeling. Ik

was niet van plan om het te doen en ik ben er vrij zeker van dat hij dat ook niet was. Er was geen sprake van verleiding, er waren geen flirtende blikken over de sleetse eikenhouten keukentafel toen ik laatst bij hen was en Michelle zich omdraaide om ons nog een glas wijn in te schenken.

Ik heb hier nog nooit zelfs maar over nagedacht. Nooit van mijn leven heb ik een fout soort fantasie gehad waardoor ik Michelle de volgende dag niet meer in de ogen kon kijken. Tenminste, niet sinds zij elkaar hebben leren kennen. Het kwam gewoon niet in me op om Patrick op die manier te zien. Hij was – is – de man van mijn beste vriendin, punt uit. En toch, hier lagen we dus, om kwart over zeven op een gewone doordeweekse dinsdagavond, verstrengeld op mijn crèmekleurige bank met kledingstukken – de mijne – waar ze niet horen te liggen, en probeer ik te begrijpen hoe dit allemaal zo is gelopen. Maar mijn hoofd is beneveld door de wijn die ik heb gedronken en de enorme impact van wat er net is gebeurd.

‘Shit,’ zeg ik.

‘Zeg dat wel,’ mompelt Patrick.

Hoezo zijn we de kunst van het converseren verleerd?

Ik heb het gevoel dat ik iets diepzinnigs moet zeggen, maar ik kan geen woorden vinden die passen bij de ernst van het moment. Ik wil hem zeggen dat dit niks voor mij is, dat ik niet zo iemand ben die doet wat we net hebben gedaan, maar blijkbaar ben ik precies zo iemand. Ik ben die vrouw. Dus ik zwijg. Wacht af. Misschien dat hij met iets zinnigs komt.

Op de schaal van betekenisvolle gebeurtenissen scoort dit hoger dan de dag dat ik mijn eigen productiebedrijf oprichtte. Of de dag dat ik Ron, mijn foxterriër/jack russell/iets harigs uit het asiel haalde (dezelfde Ron die nu in een hoekje van de kamer zit, me veroordelend aankijkt en me met zijn grote droevige ogen laat weten dat ik hem in ontelbaar veel opzichten teleurgesteld heb). Of die keer dat een van de programma’s van mijn bedrijf werd genomineerd voor een prijs. Oké, het was voor Beste Geluidsmontage, wat niet bepaald prestigieus is, en het ging om de Television Technical Awards, waar nog nooit iemand van heeft gehoord, en uiteindelijk wonnen we niet eens, maar toch beschouwden we het als een zakelijk succes.

Deze dag zal niet de geschiedenis in gaan als zo’n geslaagde dag.

Ik moet het toch even uitleggen, vind ik. Ik moet terug naar het begin en in woorden proberen te vatten hoe dit zo is gelopen. Ik weet zeker dat het met goede bedoelingen begon. Dat is trouwens de story of my life: ja maar, ik bedoelde het goed. Michelle had mijn hulp nodig en ik help haar sowieso altijd. Tenminste, ik dacht dat ze mijn hulp nodig had. Misschien was dat mijn eerste fout. Les één: bemoei je niet met dingen waar je niets mee te maken hebt. Je hoeft de touwtjes niet in handen te nemen en andermans leven te regelen.

Maar zo is het altijd al gegaan. Ik ben degene die knopen doorhakt, die handelt. Michelle is een stuk relaxter. Die vindt het prima dat ik de leiding neem.

Ik ben me er volledig van bewust dat mijn behoefte om orde te scheppen in het leven van anderen een soort afleidingsmanoeuvre is. Dan hoef ik niet onder ogen te zien dat mijn eigen leven op zijn zachtst gezegd chaotisch is. Het is de wapperende zakdoek die ervoor moet zorgen dat je niet merkt dat de goochelaar jouw speelkaart wegstopt in zijn hand. Ik heb een reeks rampzalige relaties achter de rug. Soms lag het aan mij, soms aan de ander. Of nou ja, technisch gezien lag het altijd aan mij, want ik zou de foute mannen best uit de weg kunnen gaan als ik dat had gewild, maar mij overtuigen van dat feit is net zoiets als een heroineverslaafde ervan proberen te overtuigen dat hij beter af is met een lekker kopje thee.

Zoiets als dit heb ik alleen echt nog nooit gedaan. Ik heb nog nooit een man van iemand anders afgepakt. Niet eens van mijn ergste vijand, laat staan van mijn beste vriendin.

'Jij gaat het haar toch ook niet vertellen, hè?' Ik draai me om naar Patrick, die me vragend aankijkt.

'Nee, natuurlijk niet,' zegt hij en ik slaak een zucht van opluchting, al had ik heus niet gedacht dat hij zou voorstellen om haar nu meteen maar even te facetimen om het allemaal nog eens even na te spelen voor haar.

Maar enfin, terug naar mijn poging om goed te praten wat niet goed te praten valt. Daar gaat-ie dan.

Geef me het voordeel van de twijfel.

Luister op zijn minst naar wat ik te vertellen heb.

2

Eerst maar even de basisdingen. Geen zorgen, ik zal je niet vervelen met mijn hele levensverhaal of mijn eindeloze familiegeschiedenis (gelukkig gezin, vader, moeder, de jongste van drie kinderen, mocht het je interesseren). Ik hou het bij de belangrijkste feiten. Mijn naam is Tamsin Elizabeth Fordham. Ik ben een achtendertigjarige executive producer en medeoprichter van een klein en niet heel spannend bedrijf dat televisieprogramma's produceert, heb een hypotheek op een appartement met twee slaapkamers in Belsize Park, ben het baasje van een klein hondje en ben nog in het bezit van al mijn tanden.

Castle Productions is gespecialiseerd in vastgoedprogramma's die in de middag worden uitgezonden. Langlopende series waarin mensen huizen kopen. We produceren verschillende versies: met mensen die in scheiding liggen en twee huizen moeten zoeken voor de prijs van één; met pasgetrouwen die op zoek zijn naar hun eerste nestje; een programma waarin we mensen die willen verhuizen helpen bij het vinden van zowel een huis als een baan. Het is eigenlijk gewoon steeds hetzelfde programma, met hier en daar een kleine variatie. Ze zijn heel populair en heel goedkoop om te maken. Dus we doen het goed. Financieel dan. Want een revolutie in de wereld van de schone kunsten zijn we niet.

Tegen deze achtergrond begrijp je vast wel waarom we allemaal zo enthousiast waren over die nominatie voor Beste Geluidsmontage. Sommige bedrijven hebben een prijzenkast in hun vergaderzaal. Een altaar voor hun successen. Wij hebben niet eens een vergaderzaal. Meestal proppen we ons met z'n allen in een van onze kantoortjes. Als we met meer dan zes man zijn, gaan we naar de pub naast ons pand.

We runnen het bedrijf met z'n tweeën. Mijn partner Ian en ik. Ian was vroeger mijn baas en een jaar of vier jaar geleden zijn we samen

in zaken gegaan. Het werkt. We kunnen goed met elkaar opschieten, maar ook weer niet zo goed dat we de behoefte voelen om onze privélevens buiten kantoor met elkaar te verweven. Ian is getrouwd en heeft vijf kinderen. Zijn vrouw Fiona en hij nodigen me altijd uit voor belangrijke gelegenheden, maar gelukkig begrijpen ze het wel als ik de uitnodiging afsla. Ik ben niet zo goed in dat gelukkige-gezinsgedoe.

Dan is er nog Anne Marie, die de zakelijke kant van het bedrijf regelt: de contracten, de boekhouding, al dat soort leuke dingetjes. Ze is wat ouder, begin zestig, en ze zorgt voor ons allemaal, of we dat nu willen of niet. Ze bakt alsof haar leven ervan afhangt (met dank aan Paul Hollywood) en bijna elke dag neemt ze schalen vol met koekjes of cupcakes mee die ze de avond ervoor heeft gebakken. Wat heel lief is. Maar niemand eet er ooit van. Niet omdat we allemaal op onze lijn letten, maar omdat haar baksels meestal keihard uitvallen en alleen naar verbrande suiker smaken. Ik heb me weleens afgevraagd of ze een bijbaantje als tandarts heeft en gewoon klanten probeert te regelen.

Er zijn drie assistentes. Lucy, die voor Ian werkt, is een beetje een chagrijnige miep, maar hij waardeert haar efficiëntie. En ik moet toegeven, ze weet al het papier op haar bureau keurig te ordenen. Dan is er Ashley, die achter de receptie zit, maar ook alle algemene taken op zich neemt, zoals de telefoon opnemen en administratieve klusjes voor Anne Marie. Ze is... ik weet niet, ze is een van de weinige mensen ter wereld waar ik absoluut geen mening over heb. Ze werkt hier nog niet zo lang en volgens mij doet ze het prima. Ze heeft in ieder geval tot nu toe nog niets gedaan wat me irriteerde.

En dan is er nog mijn rechterhand, Bea. Ik hou van Bea. Ik zou niet weten wat ik zonder Bea moest. Als Bea een man zou zijn, zou ik met haar trouwen. Sterker nog, als ze wilde, zou ik hoe dan ook met haar trouwen.

En dat was het. Dat is onze kleine kantoorfamilie.

Ons hoofdkwartier in de trendy maar goedkope oase Brook Green in West-Londen beslaat twee verdiepingen boven een winkel in vintage woonaccessoires. Op de eerste verdieping zit de receptie. Daar zit Ashley achter een bureau tegenover een bank en twee stoelen en je vindt er de kleinere kamer waar Bea en Lucy werken en de keuken.

Op de tweede verdieping hebben Ian, Anne Marie en ik elk een eigen kantoor. Het toilet bevindt zich op de overloop.

We zijn klein maar fijn.

Buiten het werk ben ik alleen met Ron – en ik moet erbij zeggen dat dit mijn eigen keuze is. De dag dat ik besepte dat ik genoeg verdiende om mijn huurder uit de logeerkamer te schoppen was net zo'n feestdag als die van de nominatie. Ik ben momenteel wat men noemt 'selectief single'. Af en toe waag ik weer eens een poging, schrijf me in bij een of andere datingsite en ga dan een paar avonden op stomvervelende dates om vervolgens weer te besluiten dat ik beter af ben zonder man.

Ooit zou ik best weleens iemand willen ontmoeten en me settelen, denk ik. Een huis kopen en een vriendinnetje erbij nemen voor Ron. Maar ik heb geen haast. En ik ga zeker niet voor de eerste de beste, alleen maar omdat ik zo nodig een partner moet. En kinderen, laat maar. Die heb ik nooit gewild.

Michelle, daarentegen, lijdt al jarenlang aan een ernstige besmetting met het broedvirus. Toen Patrick en zij trouwden kon ze bijna niet wachten om zwanger te worden (het andersom doen zou voor Michelle even wezensvreemd zijn geweest als haar sokken over haar schoenen aantrekken). Maar Patrick wilde wachten. Ze hadden alle tijd van de wereld, zei hij. Ze moesten zich eerst nog maar eens een paar jaar op hun carrière concentreren, zorgen voor een solide basis.

'Wat heeft het voor zin om kinderen te krijgen als je niet voor ze kunt zorgen?' zei hij toen het onderwerp op een avond tijdens het eten ter sprake kwam. 'Of je kunt wel voor ze zorgen, maar je ziet ze nooit omdat je de hele tijd aan het werk bent om carrière te maken.'

Michelle haalde haar schouders op. 'We vinden wel een oplossing.'

Ik probeerde neutraal te blijven. Maar Patrick wilde er niets van weten.

'Tamsin weet dat ik gelijk heb. Toch?' Hij keek me aan en ik mompelde iets onverstaanbaars in mijn hap aardappelpuree.

'Ik wil het gewoon niet te lang uitstellen,' zei Michelle.

'Je bent pas zesendertig!' zei Patrick geërgerd. Dit was een paar jaar geleden. 'Vrouwen krijgen tegenwoordig pas op hun vijftigste kinderen.'

Ik snoof in mijn drankje en zelfs Michelle moest lachen. ‘Noem mij één vrouw die op haar vijftigste een kind heeft gekregen.’

‘Hoezo moet ik er eentje noemen? Die ken ik toch zeker niet bij naam? Dit heb ik gewoon ergens gelezen.’

‘Ah!’ zei ik, opgelucht dat het gesprek een lichtere wending nam. ‘Patrick heeft de *Sport* weer eens gelezen. *Vrouw in de menopauze brengt wonderbaby ter wereld.*’

‘*Vrouw baart eigen kleinkind,*’ zei Michelle en we barstten allebei in lachen uit.

‘Oké, oké. Ik snap jullie punt. Misschien niet op je vijftigste, dan.’

‘Ik wil het gewoon niet te lang uitstellen en er dan achter komen dat het allemaal niet zo makkelijk gaat,’ zei Michelle weer ernstig terwijl ze nog wat broccoli op mijn bord scheppte, ook al hield ik mijn hand erboven om haar duidelijk te maken dat ik genoeg had. ‘Wat als het heel lang duurt voordat ik zwanger word als we er eenmaal aan beginnen...’

Patrick legde een hand op die van haar. ‘We gaan het niet te lang uitstellen, dat beloof ik. Alleen nu nog niet.’

Maar inmiddels heeft Michelles kinderwens een kritische massa bereikt. Ze heeft het gevoel dat de klok snel aan het tikken is. Vooral omdat ze er minstens drie wil. Dat weet Patrick gelukkig niet.

Michelle en ik leerden elkaar kennen in de bus. Ik had haar natuurlijk al eens gezien. We zaten in hetzelfde jaar op school, maar in verschillende klassen, dus we kwamen elkaar alleen tegen bij wiskunde, waar we allebei het op een na laagste niveau deden. We hadden elkaar verder nog nooit gesproken. Achteraf snapte ik wel dat ze alleen verlegen was. Destijds vond ik haar een beetje braafjes, dus ik deed geen moeite om haar te leren kennen.

Maar goed, op een middag zat ik dus in de bus van school naar huis. Michelle zat een paar stoelen voor me, zoals altijd met haar neus in een boek. Achter haar zaten een paar meisjes uit de klas boven ons, die luidruchtig geintjes aan het maken waren. Ik herkende ze en was eerlijk gezegd een beetje bang voor een van hen – Lisa – omdat die een tikkeltje gestoord was, zei men. Dus keek ik niet op of om en deed alsof ik verdiept was in mijn aardrijkskundehuiswerk.

Na een paar minuten werden ze wat stiller waardoor ik toch opkeek. Die gestoorde Lisa zwaaide met een nagelschaartje en had een van Michelles blonde vlechten vast. Ze zat er vastberaden in te zagen. Eerst dacht ik dat Michelle het niet had gemerkt, dus tot mijn schande moet ik bekennen dat ik besloot dat ik maar beter kon doen alsof er niets aan de hand was. Maar toen zag ik een rode blos in Michelles nek verschijnen. Ze wist dus precies wat ze aan het doen waren, maar was te bang om iets te zeggen.

Ik zou graag willen beweren dat ik toen naar hen toe stormde, Lisa en haar handlanger aansprak op hun gedrag en dat die toen in tranen uitbarstten en beloofden nooit meer iemand te zullen pesten. Maar dat deed ik natuurlijk niet, want ik was net zo bang voor die meiden als Michelle en had er geen zin in om hun aandacht te trekken. In plaats daarvan stond ik op, drukte op de stopknop, liep zo nonchalant mogelijk de bus door, glimlachte breed en sloeg Michelle op haar schouder alsof we dikke mik waren.

‘Hé!’

Het gezaag stopte – al was dat vast maar voor even – en ik voelde Lisa’s krankzinnige ogen in me boren, maar hield mijn blik strak op mijn doel gericht en deed alsof ik haar niet had gezien.

‘Ik stap hier uit, want ik wil nog even de stad in, ga je mee? Er is uitverkoop bij Warehouse, heb ik gehoord.’

Ik trok haar zo ongeveer uit haar stoel en slurde haar mee door het gangpad voordat ze iets kon zeggen als: ‘Wie ben jij in godsnaam?’ Ik had er ook eigenlijk op gerekend dat Lisa, als ze moest kiezen tussen uitstappen en haar prooi achterna gaan waardoor ze dus een eind zou moeten lopen óf bij de halte vlak voor haar huis uitstappen, zou gaan voor de optie die haar de minste inspanning kostte. Ze stond niet voor niets bekend als Lompe Lisa (alleen achter haar rug, natuurlijk).

‘Je hebt mijn leven gered.’ Michelle keek me aan zoals een puppy je aankijkt als je hem uit een diepe, donkere put hebt getrokken waar hij een week lang stilletjes had zitten verhongeren. Ik geloof dat ik meteen verslaafd was aan die blik, daar zal ik niet om liegen. Het was de heroïne onder de blikken.

‘Het zijn gewoon domme trutten,’ zei ik, beschaamd omdat ik zo snel tot held was verheven. ‘Je hoeft trouwens niet echt met me mee

naar Warehouse, hoor. Ik weet niet eens of er wel uitverkoop is...'

Maar Michelle had haar arm al door de mijne gehaakt. 'Laten we toch maar even gaan kijken. Ik trakteer je op een cola als bedankje.'

En de rest is geschiedenis, zoals het gezegde luidt.

3

Na Bus-gate waren Michelle en ik de rest van onze schoolcarrière onafscheidelijk. Toen we afgestudeerd waren deelden we zelfs een woning, totdat we allebei ons eigen kleine appartement kochten in een vlaag van volwassen ambitie en de druk die je voelt als je eind twintig bent. We hadden allebei al op jonge leeftijd onze droombaan gevonden – ik bij de televisie, Michelle in de marketing – dus tegen die tijd begonnen we genoeg te verdienen om met behulp van honderd procent financiering postzegelgrote woningen te kopen in buurten waar mensen niet alleen bang waren om naar buiten gaan, maar ook om binnen te blijven. Zolang we maar een voet tussen de deur kregen op de huizenmarkt.

Dat ik in de televisiewereld terecht ben gekomen, heb ik trouwens aan haar te danken. Of eigenlijk aan haar vader. Ik vond het altijd zo hip dat meneer Franklin – of Julian, zoals ik hem uiteindelijk moest noemen, vond hij, al heb ik me daar zo lang mogelijk tegen verzet – voor de BBC werkte toen we nog jong waren. Ik stelde me zijn dagen voor als een aaneenschakeling van ontmoetingen met sterren, lange lunches en glazen champagne; kortom veel glamour. Inmiddels weet ik natuurlijk wel beter – alleen dat van die lange lunches klopt wel. Probeer maar eens om tussen twaalf uur en halfvier’s middags iemand bij de BBC aan de telefoon te krijgen.

Om een lang verhaal kort te maken: tegen de tijd dat we van de universiteit kwamen, was hij naar Channel 4 verhuisd. De baan op de onderste sport van de ladder die hij Michelle aanbood, sloeg zij resoluut af. Ze wilde zelf iets opbouwen, zei ze. Ze wilde niet dat mensen zouden zeggen dat ze die baan alleen had gekregen vanwege haar vader. Maar ik hoefde er geen twee keer over na te denken. Het was al moeilijk genoeg om een baan te vinden, laat staan eentje in een branche waar je een moord voor zou doen om er binnen te komen.

Dan zeiden ze maar dat ik mijn baantje aan nepotisme te danken had. Dat kon me echt niks schelen.

‘Ik doe het wel,’ zei ik.

Julian keek een beetje verbaasd.

‘O. Zou je dat echt willen, dan?’

‘Ik zou je arm ervoor afbijten,’ zei ik. ‘Figuurlijk, natuurlijk.’

Miriam, de moeder van Michelle, was in de lach geschoten. ‘Dat mag ik hopen.’

‘Ik kan alleen maar de deur voor je op een kier zetten,’ zei Julian. ‘Daarna ben je helemaal op jezelf aangewezen.’

‘Meer heb ik ook niet nodig. Ik zal je niet teleurstellen, dat beloof ik.’

Dus begon ik als manasje-van-alles en werkte ik me uiteindelijk, met Julians zegen, op tot grootsere functies. Ik weet niet of hij ooit teleurgesteld was dat ik zijn protegé werd in plaats van zijn dochter, maar daar was in elk geval nooit iets van te merken. Jaren later, toen ik hem vertelde dat ik Castle aan het opzetten was, zag ik zijn ogen een beetje vochtig worden en wist ik dat hij trots op me was.

Maar goed, dit vertel ik je allemaal om te zeggen dat ik Patrick via mijn werk heb leren kennen. Hij werkt ook bij de tv, maar dan als opdrachtgever. Dat wil zeggen dat hij in een kantoor zit en beslist aan wie het geld van het bedrijf wordt gegeven. Hij is net een van die miljonairs uit *Dragon's Den*, alleen hoeft hij niet met zijn eigen fortuin te spelen. Tegenwoordig is hij de grote baas van het Home Improvement Channel – een enorme vis in een extreem kleine, niet zo geliefde, ietwat onwelriekende vijver – maar toen we elkaar pas leerden kennen was hij adjunct-adjunct-assistent of zoiets bij Channel 5 en kwam ik bij hem om een idee te pitchen voor een nieuwe serie. Wat dat precies was, ben ik alweer vergeten. Hij was niet geïnteresseerd. Hij vond het zelfs niet goed genoeg om het voor te leggen aan zijn bazen.

Ik moet bekennen dat ik hem heel even wel zag zitten, helemaal in het begin. Hij voldoet aan mijn ideale profiel wat lichaamsbouw betreft. Lang. Hoekig. Lichtblauwe ogen. Hij is gewoon belachelijk knap. Belachelijk in de zin dat wanneer je over de eerste indruk heen bent, je al snel door krijgt dat hij helemaal niet echt aantrekkelijk is.

Hij is zich veel te bewust van zijn uiterlijk en de macht die hem dat geeft. Hij is in de klassieke zin dol op zijn eigen spiegelbeeld.

De piepkleine crush die ik op hem had, verdween compleet toen ik een poosje daarna naar hem toe ging voor een tweede bespreking. Ik had me er ontzettend op verheugd en was van plan om met mijn wimpers naar hem te knippen vanaf de andere kant van zijn bureau. Zijn runner – een verlegen meisje dat waarschijnlijk alleen een onkostenvergoeding kreeg voor het voorrecht om deze ervaring op te doen – bracht ons koffie. Patrick nam een slokje en spugde het zo ongeveer uit.

‘Mijn god, walgelijk, dit,’ zei hij met een boze frons.

De runner – die ongetwijfeld zelf ook verliefd op hem was – keek teleurgesteld.

‘Zal ik een nieuwe voor je halen?’

‘Nou, dat lijkt me wel, ja,’ zei hij hooghartig. ‘Deze troep drink ik echt niet.’

Ik geneerde me en wist niet waar ik moest kijken. De runner wilde mijn beker ook weer meenemen, maar ik stak mijn hand op om dat te voorkomen.

‘Die van mij smaakt prima, hoor.’

Patrick snoof. ‘Laat haar ook even een nieuwe voor jou halen. Daar is ze voor.’

Na dat voorval was het onmogelijk nog verliefd op die man te zijn.

Toen ik zag dat hij Michelle aan de haak probeerde te slaan op een televisiefeest – ik had haar meegenomen als mijn introducee – probeerde ik haar nog wel te waarschuwen. Ik was hem al een paar keer tegengekomen met een reeks perfecte piepkleine blonde vriendinnetjes, dus ik had kunnen weten dat zij zijn type was. En ik heb dus verder niks gezegd. Regel nummer één van elke goede vriendschap: nooit iemands partnerkeuze bekritisieren. Want voor hetzelfde geld trouwen ze met zo iemand. Wat in dit geval ook gebeurde, helaas.

Als ik eerlijk ben, vond ik altijd al dat ze wel wat beters kon krijgen. Oké, hij ziet er goed uit, hij is succesvol, hij houdt van haar. Maar hij is wel een beetje een eikel. Of zeg maar gerust: een ontzettende eikel. Ik heb die Kleine Prins-kant van hem in de loop der jaren nog vaak meegemaakt. Bij obers, winkelpersoneel of schoonmaakpersoneel.

Mensen die hij duidelijk als minderwaardig beschouwt. Het is niet fraai, maar ik ben er inmiddels aan gewend. God mag weten wat dat over mij zegt. Michelle heeft het blijkbaar niet eens door. Zelfs na vijf jaar is ze nog steeds blind verliefd.

O, en de reden waarom Patrick uiteindelijk een van de topmannen van het Home Improvement Channel is geworden? Michelles vader, Julian. Die is tegenwoordig voorzitter van een bedrijf dat eigenaar is van een hele zwik kabelzenders. Hij is een soort Rupert Murdoch maar dan zonder de miljoenen en de schandalen. En aan wie kun je een van die zenders beter toevertrouwen dan aan je geliefde schoonzoon? Nou ja, waarom ook niet? Het is bijna net zo goed als Michelle op zo'n plek neerzetten. Julian weet dat hij op Patrick kan vertrouwen. Hij weet dat Patrick het goed zal doen.

Eerlijk gezegd mag ik Patrick nog steeds niet zo ('O nee, joh?' hoor ik je roepen. 'Maar je bent toch net met hem naar bed geweest?'). Maar hij is soms best leuk gezelschap. Hij is grappig. Hij is slim. Hij kan alleen een beetje arrogant zijn. Is wel heel erg ingenomen met zichzelf. Maar hij maakt Michelle gelukkig, en daar gaat het om. En ik heb er nooit aan getwijfeld of hij wel van haar houdt. Dat wil zeggen: tot voor kort. Want de laatste tijd heb ik zo mijn twijfels. Mijn vermoedens, zelfs.

En zo is het allemaal begonnen. Op de een of andere manier heeft mijn vermoeden dat hij dingen deed die niet door de beugel konden ertoe geleid dat hij iets heeft gedaan wat inderdaad niet door de beugel kon. Met mij.

Gestoord is nog zwak uitgedrukt.

Dus, Michelle en Patrick, gelukkig getrouwd, bla bla bla. Maar een paar maanden geleden hoorde ik ineens een vreemd gerucht op het werk. Iemand met wie ik aan het praten was over een nieuw programma dat we aan het Home Improvement Channel wilden verkopen maakte een grapje dat we Lucy moesten sturen om dat te pitchen. (Lucy is lang, slank, knap en pas zesentwintig. Misschien is dat wel de reden waarom ik haar totaal niet mag.)

'Patrick Mitchell zou haar waarschijnlijk meteen de opdracht geven,' zei die vrouw.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik oprecht verbaasd.

‘Hij heeft zijn vrouwen graag jong en mooi, naar het schijnt.’

Ik schrok er zo van dat ik eerst niets zei, maar toen, irritant genoeg, brak Ian snel in op ons gesprekje en zei: ‘Dat is vast niet waar. Hij is getrouwd met Tamsins beste vriendin.’ Dus ik kreeg de kans niet om erachter te komen hoe het zat.

Had ik het er toen maar bij gelaten, want in onze branche gaan zoveel geruchten en roddels rond en je moet elk nieuwtje dat je hoort door een bullshitfilter van honderd denier filteren. Vooral als het over de opdrachtgevers gaat. Het is net als in elke andere branche: mensen vinden het heerlijk om over de mensen boven zich te roddelen. Ik doe het zelf ook en dan moet ik mezelf eraan herinneren dat ik in mijn eigen kleine wereld zelf ook een baas ben en dan bind ik in.

Maar toen gebeurde het nog een keer. Ander iemand, dezelfde soort opmerking. En toen nog eens. Ik kon er inmiddels bijna niet meer omheen. Ik probeerde rondvraag te doen, maar iedereen klapte dicht zodra ze zich herinnerden dat Patrick de man van mijn vriendin was. Ze veranderden van onderwerp en begonnen snel over een ander argeloos doelwit te kletsen. Iemand waar ik geen belang bij had. Dus deed ik een tijdje niets. Eerlijk gezegd geloofde ik niet echt dat het waar was. Oké, Patrick was soms wel een beetje een flirt, maar als je iedereen op basis daarvan veroordeelde, zou de gevangenis voor vreemdgangers uit zijn voegen barsten. Bovendien dacht ik altijd dat het nou eenmaal bij dit werk hoorde. Netwerken, kletsen, flirten, wat is eigenlijk het verschil? Het is allemaal gewoon een manier om gedaan te krijgen wat je wilt.

Dus probeerde ik mezelf wijs te maken dat mensen zomaar wat speculeerden; er was geen hard bewijs om de roddels te staven. En bovendien ging het mij niets aan. Helaas doorvoelde ik dat laatste argument niet echt, maar ik bleef het toch maar bij mezelf herhalen. Ik hing in gedachten een bordje op: **VERBODEN TOEGANG**. Elke keer als ik de neiging kreeg om iets tegen Patrick of, god verhoede, Michelle te zeggen over wat ik had gehoord, probeerde ik dat bordje voor me te zien. Soms met een mannetje erbij dat het in de grond sloeg met een grote hamer.

In die tijd nam ik Bea best vaak in vertrouwen. Heb ik al verteld

hoe dol ik op Bea ben? Ze is absoluut de beste assistente die ik ooit heb gehad en ik heb er aardig wat versleten. Met een paar van hen werd ik te hecht, waardoor ik ze uiteindelijk nauwelijks nog durfde te vragen om een document te kopiëren omdat ik bang was dat ze dat vernederend zouden vinden. Een paar anderen haalden de kille, spijkerharde *Devil Wears Prada*-ijskoningin in me naar boven. Geen idee waarom. Voor eentje was ik zelf doodsbang. De eerste paar keer dat ik haar iets vroeg, trok ze een gezicht alsof ik haar had gevraagd het toilet met haar blote handen schoon te maken en daarna had ik de moed niet om haar zelfs maar aan te spreken. Joost mag weten wat ze de hele dag uitvoerde, maar het had in ieder geval niets met mij te maken. Ze bleef niet lang. Ik durfde haar natuurlijk niet te ontslaan, dus ik ging haar enorm de hemel in prijzen tegen collega's binnen de branche en uiteindelijk heeft iemand haar gelukkig weggekaapt. Goede assistenten zijn heel erg zeldzaam.

Met Bea is alles op de een of andere manier op zijn plek gevallen. Vanaf het moment dat ze binnenkwam voor haar sollicitatiegesprek wist ik dat we bij elkaar pasten. Om te beginnen zei ze geen dingen als 'heerlie de peerlie', zoals het meisje vóór haar. Ze zei ook niet dat ze eigenlijk alleen maar de tijd wilde overbruggen tot ze een 'echte baan' had gevonden.

'Dat heb ik al geprobeerd,' zei ze met een brede glimlach. 'Ik heb zes jaar in het bankwezen gewerkt, mezelf vergeleken met mijn collega's, me zorgen gemaakt over hoe snel ik carrière kon maken, en toen drong het tot me door dat ik alles aan dat werk haatte. Dus nu wil ik gewoon iets doen wat ik leuk vind en niet nadenken over waar het later toe leidt.'

'Waarom dan tv?' had ik gevraagd. Een van mijn standaardvragen.

'Het is creatief. Er is een echt eindproduct, niet alleen maar alweer een rijtje cijfers. Ik vind het leuk om deel uit te maken van een team dat allemaal hetzelfde doel nastreeft, ook al ben ik er maar een klein onderdeel van. Volgens mij geeft dat voldoening.'

Het was me al duidelijk voordat ze de kamer uit was. Ik rende haar zelfs achterna naar de lift en bood haar de baan aan nadat Anne Marie en ik het snel eens waren dat we nooit een betere kandidaat zouden vinden.

Het bijzondere aan Bea is dat ze zo volwassen is. Goed, ze is slim en zou waarschijnlijk een hogere functie aankunnen, maar ze heeft het gezond verstand en de volwassenheid om te beseffen dat ze nog niet genoeg ervaring heeft. Ze is tevreden met haar huidige baan. In tegenstelling tot veel van de jongere PAs die ik heb gehad (Bea is eenendertig, de anderen waren tussen de drie- en achtentwintig, en ik denk dat die paar jaar net het verschil maken), begrijpt ze dat dit geen wedstrijd is.

Ik moet er niet aan denken hoe het moet als ze besluit dat ze toch een stap in haar carrière wil zetten. Ik heb haar gevraagd om me dat ruim van tevoren te laten weten, zodat ik op tijd een nieuw iemand kan aannemen en zij die dan kan opleiden tot een kloon van haarzelf. Maar dat zal nog wel even duren. Toen ze begon, zei ze dat ze graag drie jaar zou blijven doen wat ze deed en ze is nog maar krap een jaar in dienst. Ik ben al aan het bedenken welke functie ik voor haar kan creëren zodat ze blijft en samen met ons door kan groeien. Ze mag van mij zelfs mijn baan hebben en dan blijf ik voor haar werken, zo hoog heb ik haar zitten.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik haar alles kan vragen. In het begin hield ik het strikt zakelijk, maar naarmate we elkaar beter leerden kennen en zij duidelijk maakte dat ze graag alle aspecten van mijn leven voor haar rekening nam, mocht dat nodig zijn, vond ik het van lieverlee prima dat ze mijn kleren ophaalde bij de stomerij, afspraken maakte om mijn bikinilijn te laten waxen en dat ze een keer langs mijn oude appartement ging om Ron uit te laten toen ik moest overwerken. Toen ik een tijdje geleden een zeldzame date had, ging ze zelfs voor me naar Westfield om Spanx voor me te scoren. Niets is haar te gek. Ze klaagt nooit, rolt nooit subtiel met haar ogen, wat Lucy zo goed kan als Ian haar vraagt om eens iets extra's te doen. Zij ziet het als haar taak om mij te ontzorgen zodat ik mijn werk kan doen.

Bovendien zijn we vriendinnen geworden. Bondgenoten. We nemen vaak twintig minuten pauze om een koffietje te halen of een wandelingetje te maken door Brook Green en bij te kletsen over wat er allemaal speelt. Ze is een geweldig klankbord voor me geworden en ik hoop dat ik dat ook voor haar ben. Ze is heel discreet. Ik heb nooit het gevoel dat ik op mijn woorden moet letten omdat iets wat

ik haar vertel doorgeklept kan worden aan de verkeerde. Zoals ik al zei: ze is volwassen.

Het was dus onvermijdelijk dat ik mijn vrees wat Patrick betrof aan haar zou toevertrouwen. Ze heeft hem nog nooit ontmoet, maar ze kent zijn naam natuurlijk wel. We hebben maar met een handvol opdrachtgevers te maken – in principe heeft elke omroep één persoon die opdracht geeft voor al hun realityprogramma's. Dat zijn de belangrijkste mensen voor programmamakers zoals ik om bij te slijmen. En als ze dan vertrekken, zijn ze binnen een mum van tijd weer gewone stervelingen. En als ze tijdens hun periode als opdrachtgever veel mensen voor het hoofd hebben gestoten, staan ze zelfs nog lager in de pikorde. Karma, weet je wel.

We liepen te puffen in Brook Green. Mijn zoveelste halfslachtige poging om iets aan mijn conditie te doen. Dit was de derde dag dat ik mijn sportschoenen mee naar het werk had genomen en tijdens de lunch een halfuur lang probeerde te 'powerwalken'. Eerdere ervaringen leerden me dat ik na nog twee sessies zou vergeten dat ik er überhaupt ooit aan begonnen was. Bea had beloofd me gezelschap te houden en zweette bijna niet eens, terwijl ik al spijt had dat ik geen schone trui had meegenomen voor straks.

'Je moet helemaal niet naar dat geroddel luisteren,' was het eerste wat ze zei.

'Dat doe ik ook niet. Meestal. Maar het is lastig om het naast je neer te leggen als het over een vriendin gaat.'

'Is het je opgevallen dat mensen bijna altijd roddelen over mensen die hoger op de ladder staan dan zijzelf? Omdat ze jaloers zijn. Of omdat ze verbitterd zijn dat ze zelf nog steeds een rotbaantje hebben terwijl iemand anders het goed voor elkaar heeft.'

'Ik weet het. Het punt is alleen dat deze roddels allemaal hetzelfde thema hebben. Dat lijkt me wel erg toevallig. Loop eens wat rustiger.'

Ze negeerde mijn verzoek. 'Dat komt doordat mensen roddels altijd opblazen als ze die doorvertellen. Dan voelen ze zich belangrijk. En dan verspreidt het zich als een virus.'

Ik bleef staan. Zogenaamd voor het dramatische effect, maar eigenlijk om op adem te komen. Waarom ga ik dan ook sporten terwijl het buiten zevenentwintig graden is?

‘Shit. Ik wou dat ik wist of er toch soms een kern van waarheid in zit.’

‘Gewoon negeren, dan gaat het vanzelf over, dat is mijn advies.’

‘Doe me een plezier en hou je oren open, oké? Iedereen houdt zijn mond als ze doorhebben dat hij met mijn beste vriendin getrouwd is.’

‘Oké,’ zei Bea en ze liep weer door. Ik kwam weer naast haar lopen. ‘Maar ik vind nog steeds dat je er niet naar moet luisteren.’

‘Is ook zo. En dat doe ik ook niet. Ik wil alleen weten wat die kern van waarheid precies is.’

Sindsdien heeft ze zo nu en dan met tegenzin verslag gedaan, maar uiteraard is er helemaal geen bewijs. Het is steeds hetzelfde verhaal: Patrick Mitchell kan geen weerstand bieden aan vrouwelijk schoon.

Ondertussen was ik hem onwillekeurig toch anders gaan zien. Ik zag het meteen als hij een flirterig gebaar maakte. Het begon me te storen hoe vaak Michelle vroeg of ik zin had om langs te komen of om samen iets leuks te gaan doen, omdat Patrick weer eens naar een of ander evenement moest. Ik weet wel dat zijn werk de nodige sociale contacten met zich meebrengt, maar ik had het idee dat hij smoesjes verzon om zonder Michelle op stap te gaan. Want kijk, dat is het probleem met roddelen en gissen: je gaat het kleinste dingetje verkeerd interpreteren. Patrick gedroeg zich niet anders dan anders, maar plotseling had alles een betekenis. En ik raakte lichtelijk geobsedeerd, moet ik eerlijk toegeven. Ik had het gevoel dat ik Michelle moest beschermen, zoals ik haar altijd heb beschermd. Ik kon mezelf niet meer zijn als we met z’n drieën waren.

Het is niet zo makkelijk om te snappen hoe ik van deze terechte verontwaardiging in een situatie terecht ben gekomen waarin ik zelf foute dingen met hem heb gedaan, dat snap ik best. Natuurlijk is dat niet makkelijk. Ik begrijp het zelf namelijk ook niet. Maar wat er daarna gebeurde, deed me besluiten om in actie te komen.

Bea en ik zaten in mijn kantoor te lunchen en te kletsen over koetjes en kalfjes.

‘Je hebt zeker nog niet de kans gehad om wat rond te vragen over Patrick Mitchell, hè?’ vroeg ik toen we verder uitgekletst waren. Ik wilde Bea niet in verlegenheid brengen, maar ik wilde wel dolgraag weten of er nog nieuws was.

Bea bleef stil.

‘Nou?’ zei ik. ‘Wat is er?’

‘Het zal toch wel niet kloppen,’ zei Bea en ze nam een flinke hap van haar baguette met brie en cranberrycompote. Dat kind hoeft echt totaal niet te letten op wat ze allemaal eet.

Ik voelde mijn keel droog worden. ‘Vertel op.’

Bea zuchtte. ‘Ik heb wat rondgevraagd, want dat wilde je. En ik denk dat dat niet zo slim was.’

‘O shit,’ zei ik. Wat er ook ging komen, fraai zou het niet zijn.

‘Er gaat een verhaal rond over hem en een vrouw die iets doet bij HR. Dat ze een poosje iets met elkaar hadden...’

‘Hoe kan iedereen dat nou weten? Dat snap ik niet.’

‘Zij heeft het blijkbaar aan mensen verteld. Het schijnt dat hij zich niet erg netjes heeft gedragen.’

‘En nu is het voorbij?’ vroeg ik, me vastklampend aan de hoop dat Patrick, als het al waar was, misschien gewoon een korte midlifecrisis had gehad en daarna meteen weer tot bezinning was gekomen.

‘Ik geloof van wel, maar... en het spijt me dat ik het moet zeggen... maar ik heb niet de indruk dat zij de eerste was.’

Ik voelde mijn hart tegen mijn trommelvliezen bonken, alsof het eruit wilde. ‘Als ik erachter kom dat hij haar bedriegt... echt, ik vermoord hem.’

Bea keek me vermoeid aan. ‘Ja, dat helpt echt.’

‘Je snapt wel wat ik bedoel.’

‘Laten we eens kijken naar het worstcasescenario.’ Bea is altijd heel pragmatisch. ‘Michelle raakt eindelijk zwanger. Het is allemaal waar. Patrick gaat ervandoor met wie dan ook en zij blijft achter als alleenstaande moeder.’

‘O god,’ zei ik en ik legde mijn broodje met tonijn en sla neer. Ik kreeg geen hap meer door mijn keel.

‘Net als miljoenen andere vrouwen...’

‘Maar dit is Michéle. Voor haar hoort een man bij het sprookje. Ik weet zeker dat ze er geen seconde aan heeft gedacht dat ze haar kinderen misschien alleen zou moeten opvoeden.’

‘Nou ja... wat dan als Patrick dood zou gaan? Als hij, weet ik veel, onderweg naar huis zou worden aangereiden, of zo. Dan zou ze wel moeten.’

‘Dat is iets heel anders,’ zei ik, al kon ik moeilijk uitleggen waarom.

‘Het is 2015,’ zei Bea, alsof dat iets uitmaakte.

‘Je kent haar niet. Ze wil niet een kind omdat ze een kind wil hebben. Ze wil het perfecte plaatje. Een moeder, een vader, drie kinderen en een hond.’

Bea haalde haar schouders op. ‘Dan was Patrick Mitchell misschien niet degene met wie ze zich had moeten settelen. Want ik heb niet de indruk dat hij dat allemaal ook wil.’

Ik pakte mijn broodje met tonijn en sla weer op. Nam een grote hap. ‘Precies.’

Eerder verschenen van Jane Fallon:

Op de man af

Krijg je wel

Vierspel

Tussen twee zussen

Tegen beter weten in

Mijn zoete wraak

Even goede vrienden

Even tussen ons

Leuke nieuwe burens

Slechtste plan ooit

Het perfecte plaatje

Oversharing

Eerste druk april 2026

Oorspronkelijke titel *Strictly Between Us*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books Ltd UK

Copyright © 2016 Jane Fallon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

Omslagillustratie © Shutterstock/Zamurovic Brothers

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8205 1

ISBN e-book 978 90 261 8206 8

ISBN luisterboek 978 90 261 8207 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.